

ЧУЖДОТО НЪЩО.

Мамо, каза Лулчо, като влѣзе распѣхтѣнъ въ кѣщи, гдѣто бѣдната му майка отъ сутриньта до вечерьта кърпеше хорскитѣ дрѣхи.

— Мамо, сега сме богати!

При изговарянието на тѣзи думи, съ гласъ притиснатъ отъ радостъ. Лулчо измъкнѣ отъ пазвата си една кесия и ѣк подаде на майка си.

Майката ѣк взе нерѣшително и вмѣсто да се зарадва, уплашено попита сина си:

— Кой ти даде тази кесия съ пари?

— Богъ, мамо, който знае нашитѣ нужди, нашитѣ стѣснения, който вижда колко се трудимъ—вижда твоитѣ мѣки....

— Богъ, сине мой, не прѣска пари. Богъ смегчава сърдцата и отваря очитѣ на богатитѣ, за да видѣжтѣ нуждитѣ и мѣжитѣ на сиромаситѣ. Но!... Отъ кого си взелъ тѣзи пари:

— Мамо, не се грижи да знаешъ какъ ми се попаднѣли въ рѣцѣтѣ тѣзи пари. Да благодаримъ, че ний съ тѣхъ ще платимъ наема за кѣщата, че ще имаме да се хранимъ нѣколко мѣсеца и че нѣма да си измѣчвашъ толкова очитѣ надъ шева — говорше Лулчо.

— Сине мой! нѣма да отворѣжъ кесията прѣди да ми кажешъ кой ти даде паритѣ. Помни Лулчо; бжди откровененъ!

И при изговарянието на тѣзи думи, спря върху момчето единъ нѣженъ и испитателенъ погледъ.

— Богъ, мамо, повтори момчето.

— Какъ така? Нима дарителътъ иска да е неизвѣстенъ?

— Не! Тази сутрина азъ минѣхъ прѣзъ друга улица за дюгеня. Вървѣхъ съ наведена глава и видѣхъ